

Ali Smith *Gliff*

Ali Smith

Gliff

KOSMOS

Suomennos
Kristiina Drews

Lainaus Max Frischin romaanista *Ihminen ilmestyy holoseeniin* s. 217
on suomentanut Markku Mannila

Suomentaja on saanut tukea Koneen Säätiöltä.

Englanninkielinen alkuperäisteos *Gliff*

© Ali Smith 2024

Suomenkielinen laitos © Kristiina Drews ja Kosmos 2025

ISBN 978-952-352-353-1

Kannen suunnittelu: Anna-Mari Tenhunen

***KOSMOS**

Painettu EU:ssa.

Kosmos on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@kosmoskirjat.fi

kiitokset

Luigi, Luis ja Alex Saccolle
ja tarinalle jokaisen yllättävän
kohtaamisen ytimessä,

Bette MacDonaldille,
hevosnaiselle, aina muistissa,

kaikille Portobello Bookshopissa
– lyhyestä virsi kaunis,

ja Sarah Woodille,
taiteen uljuudelle.

Ihmiskunnan historia on hetki
matkalaisen kahden askelen välillä.

FRANZ KAFKA

Sillä – kuinka voi selittää, ettei tarinan kertomiseen kannusta
inspiraatio, vaan pikemminkin yhdistelmä kiukkua ja selkeyttä?

VALERIA LUISELLI

Sanoilla ja kivillä on oma kielensä, joka noudattaa halkeamien
ja murtumien kielioppia. Tarkastelkaa mitä tahansa kyllin pitkää
sanaa, ja huomaatte, että se lohkeaa murroksiksi, pienten hiukkasten
muodostamaksi maaperäksi, kullakin hiukkasella oma avaruutensa...

Itse kuilujen hahmoista tulee ”verbaalisia juuria” tai kantasanoja,
jotka määrittelevät eron pimeyden ja valon välillä.

ROBERT SMITHSON

Kenen talo on tulossa? Omassa maassasiko, vai Euroopassa, vai
koko maailmassa? Kenties talot ja kaupungit ovat jo palaneet poroksi
– kuka tietää kuinka kauan sitten? – yhtenä valtavana roihuna, jota
emme olleet näkevinämme. Joistakin on jäljellä vain palanen runkoa,
kappale maalauksen koristamaa seinää, kattoparru, nimiä, niin paljon
liekkien jo nielemiä nimiä. Ja silti me päällystämme ne huolellisesti
valkoisella rappauksella ja väärillä sanoilla, jotta ne näyttäisivät
ehjiltä. Me asumme maan tasalle palaneissa taloissa ja kaupungeissa,
ikään kuin ne olisivat yhä pystyssä; ihmiset ovat asuvinaan niissä
ja kulkevat katuja naamiot kasvoillaan näiden raunioiden keskellä,
ikään kuin ne olisivat menneiltä ajoilta tuttuja seutuja. Ja nyt
liekin muoto ja luonne on muuttunut; siitä on tullut digitaalinen,
näkymätön ja kylmä – ja juuri siitä syystä se on entistä lähempänä,
se ympäröi ja kietoo meidät otteeseensa joka hetki.

GIORGIO AGAMBen

Nyt vanhat kuomat, iloitkaa,
pois huolen kurjat pelätit!

WILLIAM SHELLEY, KOKOELMASTA *Flowers by the Wayside*, 1868

hevonen

Äiti tuli lastausportille sanomaan meille hei. Ensin en tunnistanut häntä. Luulin että hän oli vain joku hotellin työntekijä. Hän oli vetänyt hiukset pois kasvoilta poninhännälle ja pukeutunut hänelle epätyypillisiin ja huonosti istuviin vaatteisiin, ja kesti hetken ennen kuin tajusin, että hänellä oli siskonsa työvaatteet, univormu jota naisten ja tyttöjen kuului täällä käyttää: valkoinen paita ja pitkä musta esiliina/hamejuttu. Täällä työskentelevät miehet ja pojat saivat pukeutua huolettomammin. Heidän univormuunsa kuului merkkifarkut ja valkoiset t-paidat, parempaa laatua kuin tavalliset t-paidat. Naisilta ja tytöiltä oli kielletty meikkaamisen lisäksi myös korva- ja kaulakorut. Äidin olemus näytti tavallista pienemmältä ja värittömämmältä, puhtaaksi kuuratulta ja vaatimattomalta, sellaiselta kuin sorrettujen maiden palvelusväki näyttää tv-elokuvissa.

Miten siskosi jakselee? Leif kysyi.

Onko se kipeänä vielä kauan? oma siskoni kysyi.
Äiti mulkaisi häntä moitteeksi töykeydestä.

Kaksi viikkoa, Leif sanoi, vai kolme? Vai
syyskuuhun asti?

Kaukainen sana, syyskuu, häälyi siinä ympärillä,
liikemiesihmisten oudossa ilmatilassa. Siskoni
tuijotteli kenkiään. Leif tuijotteli seiniä, betonia ja
kiveä, ja valtavia kynttilöitä, jotka paloivat lasitölkeissä
älyttömästi keskellä kirkasta päivää.

Luoja, hän sanoi.

Hän sanoi sen kuin kysymyksen.

Äiti puisteli päätään ja sitten nyökkäsi, nyökkäsi
päin kumpaakin niistä kahdesta patsaasta jotka oli
pystytetty hotellin molemmin puolin lastausportin
eteen, puisteli sitten taas päätään ja painoi sormen
huulilleen ikään kuin sivelläkseen nenäanalusta, sirosti,
mutta oikeasti hiljentääkseen Leifin ja meidät.

Ne olivat luonnollista kokoa, patsaat siis, jykevää
valkoista kiveä, hohtavaa. Kirkollisen näköisiä. Ne
näyttivät kuuluvan yhteen, vaikka olivat erillään.
Toinen esitti surullisen näköistä kaunista naista,
jolla oli päänsä ympärillä huivi, aivan kuin Neitsyt
Marialla, ja käsivarret levällään, kuperat kämmenet
tyhjinä, toinen käsi ylös nostettuna ja silmät maahan
painettuna, ne olivat joko kiinni tai katselivat
naisen tyhjää syliä, vaatteiden laskoksia, ei muuta.
Toinen esitti lysähtänyttä mieshahmoa. Hän oli
selvästi olevinaan kuollut, pää oli kääntynyt sivulle

ja käsivarsien ja säärien oli tarkoitus näyttää veltoilta. Mutta asento, jossa hän makasi, teki hänestä kankean ja kummallisen, niin kuin hän retkottaisi maassa paikoilleen jähmettyneenä.

Leif töytäisi miestä, ja tämä keinahteli puolelta toiselle. Äidin silmiin tuli hätäntynyt ilme.

Rigor mortis, Leif sanoi. Kuolonkankeus. Tämä siis kelpaa sääliksi nykyään. Ja näin käy taiteelle, kun luullaan että sillä saa pystyyn hotellin.

Äiti sanoi Leifille virallisella äänellä, ikään kuin ei tuntisi meitä, että olisi yhteydessä. Hän nyökäytti päätään muistuttaakseen meitä kadunkulmien kameroista ja lähetti lentosuukkoja silmillään, ja sitten hän halasi meitä kutakin erikseen kohteliaasti, niin kuin me olisimme asiakkaita, jotka olivat olleet hänelle mukavia.

Googlen kartan avulla palasimme turistilaumojen läpi samaa tietä sinne, minne olimme jättäneet asuntoauton. Oli helpompi navigoida kauppojen kuin kadunnimien pohjalta, joten suunnistimme kohti Chanelia, joka näkyi kartalla isoimpana. Sitten Gucci. Sitten Nike. Kun me lopulta päädyimme laitakaupungille missä sijaitsi Alanan asunto – paikka jota ei ollut edes merkitty Googleen – tuntui hassulta, että Leif hyppäsi kuljettajan paikalle, sillä yleensä äiti aina ajoi. Äiti oli taitava käsittelemään campperia, joka oli tunnetusti hankala tapaus. Leif ei olisi yhtä taitava eikä yhtä varma otteissaan, ja siitä syystä hän ehkä käskikin meidät molemmat takapenkille,

vaikka matkustajan paikka etupenkillä oli tyhjä. Ehkä tarkoitus oli estää meitä tappelemasta kumpi saisi istua edessä. Tai ehkei Leif halunnut että me tuijotamme häntä liian läheltä, kun hän yrittää keskittyä.

Leif käänsi avainta virtalukossa. Moottori käynnistyi.

Odotetaan kuukausi ja palataan sitten hakemaan häntä, oli Alanan työpaikka vielä olemassa tai ei, Leif sanoi kun lähdimme kaupungista.

Työ oli silti hyvä juttu. Kaikki hyvän asian puolesta. Alana oli äidin sisko. Aikaisemmin olimme tavanneet hänet vain kerran, silloin kun olimme vielä liian pieniä ymmärtämään, ja tällä kertaa Alana oli ollut niin sairas, että ei ollut jaksanut tavata meitä kovin usein. Äidin takia hän oli kuitenkin pitänyt työpaikkansa, ja me saisimme äidin takaisin kaikkina muina kesinä, mutta tänä kesänä piti oppia että sillä lailla perheissä tehdään ja että niin jokainen perheenjäsen tekee muun perheen puolesta, ja Alanan työpaikassa oli aina kova kiire. Henkilökuntaa tarvittiin.

Olimme todenneet sen edellisenä iltana, kun olimme kulkeneet hotellin kautta ja yrittäneet nähdä vilauksen äidistä ja ehkä vilkuttaa ohi mennessämme.

Emme kuitenkaan nähneet äitiä, ihmisiä oli niin paljon, ravintolan sisätilat täynnä ja etupiha myös, täynnä ihmisiä joiden kaltaisia en ollut koskaan nähnyt, siis tosielämässä. He olivat ihmeen kauniita, hienosti kammattuja ja täydellisiä, kaikki ne ihmiset jotka olivat syömässä siinä äidin ravintolassa. He olivat

siloteltuja, ikään kuin ilmaharjattuja, niin kuin eläviä ihmisiä voisi oikeasti muokata digitaalisesti.

Katsoin pöytää jossa näytti istuvan perhe; nainen, luultavasti perheen äiti, elegantti ilmestys, nosti haarukkaansa, siinä oli palanen jotakin, ja nainen nosti sen huulilleen pikemminkin kuin suuhunsa, ikään kuin hän olisi robotti, ja sitten käsi laski haarukan takaisin lautaselle ja nosti sen taas.

Naisen vieressä pieni poika, elegantti hänkin, hämmensi välinpitämättömästi annostaan ja tuijotti tyhjyyteen. Sitten oli mies, ehkä perheen isä, pullea mutta silti elegantti, pukeutunut niin kuin johonkin television palkintojenjakotilaisuuteen, ja syömisen sijasta hän selaili puhelintaan. Ja sitten oli tyttö, en nähnyt mitä tyttö teki, mutta hänkin oli elegantti, vaikka hän istui selin minuun.

Tuntui kuin kaikki istuisivat selin minuun, nekin joiden kasvot olivat minuun päin.

Heidän keskinäinen irrallisuutensa, se oli sitä eleganssia.

Ikään kuin heistä olisi poistettu jotakin olennaista, ehkä heidän minuutensa suojelemiseksi? ehkä heistä oli tyhjennetty liiat elinvoimat kirurgisesti, heillähän oli siihen varaa, ehkä sen olivat tehneet kasvomaskeihin verhoutuneet ja puhtaudelta tuoksuvat ihmiset jotka olivat työntäneet heihin kanyylin jollain klinikalla, klinikan rauhoittavassa lääkkeentuoksussa, ja jokainen täydellisen perheen jäsenistä oli vuorollaan ojentanut käsivartensa.

Mutta minne se kaikki aines sitten joutui? Mitä kirurgi teki huolellisesti poistetulla elämännesteellä? Kuinka sitä suojeltiin – missä sitä sitten säilytettiin – kaikelta? katastrofaaliselta kuumuudelta, katuojien lialta, saasteilta, kaikelta mikä muuttui, hirveiltä jäähyväisiltä, matkanteolta?

He olivat niin hiljaa, niin aloillaan, kuin asetelmassa. Sitäkö kestokyky tarkoitti?

Still life, onko se tuollaista? sanoin ääneen, kun kävelimme siitä ohi.

Että mitä? Leif kysyi.

Olin nyökännyt ravintolan suuntaan, sen, jossa emme olleet koskaan käyneet.

Nuo ihmiset liikkuvat ja hengittävät, mutta ovat silti kuin esineitä jostain vanhoista maalauksista, missä on karttapalloja ja pääkalloja ja hedelmiä ja luuttuja, sanoin.

Leif nauroi ja iski minulle silmää. Taidehotelli, hän sanoi.

Yleensä kun olimme näin lähellä kotia, äiti ajoi ja Leif sanoi niin kuin se aina sanoi tällä tienpätkällä, nimittäin että kun matkustaa vieraaseen maahan, ihmisten talot näyttävät siltä kuin ne olisivat suoraan jostakin kansansadusta, ja kun sitten palaa kotimaahan, sitä miettii ovatkohan jotkut joskus katsoneet meidän omia kulmakuntia ja nähneet ne ikään kuin jonkin tarinan tapahtumapaikkana.

Ja sitten äiti läksytti Leifiä siitä että se sanoi aina sen saman asian täsmälleen samassa kohtaa matkan varrella.

Eivät ne oikeasti tapelleet, ei se ollut vakavaa, se oli vain sitä lämpöä jota niistä uhosi etupenkiltä, ja Leif sanoi: ei, mutta kun menee uuteen paikkaan, tuntuu että kaikki on silmille uutta, ja kun sitten palaa kotiin, sitäkin katsoo uusin silmin vähän aikaa mutta

ei tarpeeksi kauan, pian silmät ovat taas samat vanhat silmät.

Tänään Leif ei kuitenkaan sanonut mitään.

Se maantien kohta jossa tämä aina tapahtui oli silti niin lähellä kotia, ettei olisi tuntunut kodilta, ellei joku olisi sanonut sitä. Joten minä sanoin siskolle, toivoen että Leif kuulisi: eikö olekin mielenkiintoista, että kun menee vieraisiin paikkoihin, tuntuu siltä kuin kaikki olisi suoraan jostain tarinasta.

Leif ei kuitenkaan kuullut, tai jos kuuli ei sanonut mitään, ja sisko taas nukkui takapenkillä ja nojasi minuun.

Minä rakastin sitä campperia. Me molemmat rakastimme. Tykkäsimme takaikkunan lasisesta neliöstä, jonka saattoi avata. Tykkäsimme pöydistä, siitä kuinka ne taitettiin ajomatkalle sivuun turvallisuuden vuoksi. Kuvittelimme millaista olisi vaarallinen hurjastelu pöydät paikoillaan. Tykkäsimme astioista joita oli säpeillä suljetuissa kaapeissa, ne olivat meistä eksoottisia koska ne olivat eri astioita kuin ne joista kotona syötiin ja juotiin. Tykkäsimme siitä kuinka asuntoauton kattoluukun sai ylös kuin yhden ainoan siiven; kuvittelimme kuinka jonain päivänä siiveke sojottaisi pystyssä kun me olisimme tien päällä.

Nyt Leif käänsi auton pois moottoritietä, sitten B-tietä ja sitten pienemmälle tielle, joka johti kotiin. Sille tielle campperi oli yleensä melkein liian suuri. Tänä iltana tie kuitenkin näytti oudolta. Se oli leveämpi.

Mitä täällä on tapahtunut? Leif sanoi. Koiranputket ovat kadonneet.

Valtaosa pensaikosta ja tienpenkat kahta puolta oli ajeltu ronskisti matalaksi kuin raivaustraktorilla, ja soraa ja oksia ja lehtiä oli kasautunut leikattujen heinäkasojen päälle tien molemmin puolin.

Katsokaas tätä, Leif sanoi ja potki pois rojua jalkakäytävältä meidän talon edestä. Mitä tämä on?

Leifin kengänkärki sohi punaista väriläikkää meidän portin edessä.

Se oli maalattu viiva.

Leifin kengänkärkeen jäi punainen tahra.

Joku oli maalannut maahan punaisen viivan alkaen siitä missä meidän talo osui naapuritaloon, Upshawin perheen taloon, ja sitten koko matkan meidän talon ympäri.

Punainen väri kiilteli heleänä asfaltilla. Leif koputti Upshawien ovelle. Rouva Upshaw ei tykännyt ihmisistä, se oli niitä jotka eivät vain tykkää ihmisistä, se saattoi joskus jättää kuolleen rotan meidän roskiksen päälle vain ilmoittaakseen, että meidän perhe elää jo jatkoajalla jos häneltä kysytään. Me emme siitä välittäneet, kukaan ei välittänyt, äiti sanoi että meille kelpasi vallan hyvin jatkoaika ja kaikki muukin aika mitä meille vain liikenä. Herra Upshaw tuli kuitenkin ovelle. Hän mulkoili Leifin kanssa punaista maalia, ja sitten hän ja Leif puhuivat niin kuin miehet puhuvat ja osoittelivat sormella kohtaa, jossa maaliviiva yhtäkkiä katkesi kun se osui Upshawien taloon.

Sisko kosketti maalia. Hän näytti käsiään, joihin oli tarttunut punaista väriä. Talon takana, siellä missä asfaltti muuttui mullaksi, maalari oli vain vetänyt maaliviivan irtonaisen roinan päälle, niin että sen saattoi helposti potkia tai raapia pois. Löysin kepin ja raaputin maaliviivaan aukon. Sisko astui siitä niin kuin olisin tehnyt viivaan oven tai portin. Hän haki takaoven avaimen vajan alta ja päästi meidät muut sisään.

Seisoin olohuoneessa. Sitten seisoin makuuhuoneessa.

Huoneissa haisi kostealta, niin kuin olisimme olleet poissa monta vuotta. Jospa siellä oli aina haissut samalta, me vain emme olleet enää huomanneet. Mutta kaikki mitä oli hyllyillä ja jopa itse kalusteetkin näyttivät pelkältä rojulta nyt kun äiti ei ollut kotona.

Minä menin taas etupihalle ja jäin seisomaan etupuutarhaan ja nojailemaan porttiin.

Katselin kun Leif puhui herra Upshawin kansa. Katselin Leifin hartioita ja herra Upshawin hartioita. Tunsin porttipuun uurteet kämmentäni vasten. Ajattelin koiraa jota olimme kutsuneet nimellä Rogie, se oli kulkukoira ja asui vähän aikaa meillä kun olin pieni, se oli pikkuinen koira, laiha sekarotuinen terrieri. Yhtenä päivänä se vain istui asuntoauton vieressä aseman parkkipaikalla kun tulimme elokuvista, ja vaikutti siltä että se tahtoi kyytiin. Joten me otimme sen kyytiin ja veimme meille kotiin, ja se asettui keittiöön ja nukahti saman tien, nukkui siellä koko yön. Sen jälkeen se kävi meidän kanssa kaupungissa aina kun äiti ajoi sinne. Parkkipaikalla

me päästimme sen ulos, ja se lähti omille teilleen ja me lähdimme hoitamaan kaupunkiasioita, ja kun palasimme autolle, se oli yleensä jo valmiina odottamassa kyytiä takaisin kotiin. Sitten yhtenä päivänä se ei ollut eikä tullut. Se on siirtynyt elämässä eteenpäin, äiti sanoi, joku muu kuskaa sitä nyt.

Ajattelin kuinka ketterä Rogie oli ollut, se oli pystynyt helposti hyppäämään yli tämän portin johon minä nyt nojasin, vaikka portti oli viisi kertaa niin korkea kuin se itse. Kerran yhtenä kevätaamuna äiti ravisteli minut hereille, kantoi ikkunaan ja näytti, kuinka koira kökötti uskomattomasti tasapainoillen tässä portin kapean yläaudan päällä, kaikki neljä tassua tiiviisti vierekkäin ja koko sen koiraolemus tiiviisti niiden varassa, ja se pysytteli tukevasti paikoillaan ja seurasi kadun kulkijoita ja käänteli päätään sinne ja tänne. Se on ollut tuossa jo melkein kaksikymmentä minuuttia, äiti sanoi, halusin että sinäkin näet sen.

Nyt kun tunsin käteni alla portin epätasaisen puupinnan, ajattelin koiran viisaita silmiä, sen hörölleen nousseita korvia ja sen viiksekästä kuonoa, ja sitä kuinka nojatuoli, jossa se oli nukkunut, säilytti lämpönsä vielä vähän aikaa sen jälkeen, kun se oli loikannut tuolista pois. Sitten Leif toivotti herra Upshawille hyvää iltaa ja huiskutti iloisesti yläkerran ikkunaan, jossa rouva Upshaw väijyi verhojen takana, ja koputti kolme kertaa asuntoauton oranssiin kylkeen ruosteraidan yläpuolelle.

Kaikki autoon, hän huusi. Lähdetään. Missä sinun siskosi on?

Leif meni sisälle hakemaan siskoa ja tuli ulos kantaen häntä sylissään. Sisko nauroi.

Saanko istua edessä? kysyin.

Et, Leif sanoi.

Saanko minä? sisko kysyi.

Et, Leif sanoi.

Me kiinnitimme turvavyöt takapenkillä, aiemmilla paikoilla, joiden istuimet olivat vielä lämpimät, ja Leif käänsi campperin tylpän kuonon muuttuneelle pihatielle, takaisin maantielle ja sitten pois päin.

Kuka maalasi sen punaisen ringin meidän talon ympärille? sisko kysyi.

Sitä minäkin mietin. Mutta luultavasti me ei saada koskaan tietää, Leif sanoi.

Oliko se joku ihminen? sisko kysyi.

Luultavasti, tavalla tai toisella, Leif sanoi.

Miksi ihmiset tekee sellaista? sisko kysyi.

Ihmiset on ihmisiä, Leif sanoi, ihmiset on kummallisia, miksi joku ylimalkaan tekee jotain?

Joo mutta miksi me lähdetään? kysyin.

Nyt on aika, Leif sanoi.

Minne me mennään? kysyin.

Minne sinä haluat mennä? Leif kysyi.

Sisko ja minä olimme viime kesänä nähneet mitä tapahtui paikalle, missä koko vuoden maata ympäriinsä kiertävät ja kulkupeleissään asuvat ihmiset tavallisesti pysäköivät ja viivähtivät hetken.

Se paikka oli ruohikkoinen alue kahden tien välissä, niin iso että sinne mahtui useita asuntoautoja. Siellä oleskelevat perheet tulivat yleensä kesäkuussa ja lähtivät heinäkuussa. He olivat tehneet niin jo paljon kauemmin kuin me olimme eläneet. Heidän lapsensa olivat meidän kesäkavereita.

Viime kesänä joku oli kuitenkin ahtanut ruohikkoalueen täyteen järeitä, rosoisia betonilohkareita, kaltevia ja pystyjä, isompia kuin henkilöautot. Sen nähdessään sisko purskahti itkuun. Se ei ollut yhtään siskon tapaista. Sisko ei lannistu helposti.

Juuri nyt, turvavöissä siinä vieressäni, sisko kiskoi jalkoja ja käsiä irti nukesta, jonka hän oli kaivanut takapihan hiekasta, ja ravisteli nukan vartalon sisältä pois siellä rapisevat pikkukivet, ja sitten hän pyyhki sen puhtaaksi paidanhelmaansa ja työnsi kädet ja jalat taas paikoilleen.

Ollaanko me nyt Kiertolaisia? sisko kysyi.

Ollaan, Leif sanoi, sitä me nyt ollaan, me kierrellään.

Hyvä, minä sanoin, koska sitten me nähdään kaikki paikat taas uudestaan, ja niistä tulee uusia, ja talot näyttävät erilaisilta kuin tavalliset talot.

Me ajoimme yhden Tescon luo ja pysäköimme parkkipaikalle ihan kaupan eteen. Siitä olisi helppo käydä ostoksilla.

Sitä paitsi kauppa on auki ympäri vuorokauden, Leif sanoi, joten hyvällä onnella niitä ei haittaa, vaikka jäädään tähän yöksi.

Keskellä yötä, kun oli vielä pimeää, hyvin aikaisin, kuulin kuinka Leif käänsi kylkeään pöytäsängyllä, sillä jolla Leif ja äiti aina nukkuivat.

Mikä tuo ääni on? Leif sanoi pimeään.

Nousin istumaan.

Pysy aloillasi, Leif sanoi. Varmaan vain jotain eläimiä.

Mutta kun me aamulla avasimme oven, näimme että joku oli maalannut punaisen viivan asuntoauton viereen.

Viiva jatkui auton ympäri aina pienen metalliaskelman kohdalle, jonka olimme jättäneet

oven eteen, että olisi turvallista kiivetä sisään ja ulos. Maali oli vielä märkää, ja sitä oli myös askelmalla ja parissa autonrenkaassa ja vanteissa ja jopa lokasuojissa renkaiden ympärillä.

Me pakkasimme sängyt ja sänkyvaatteet pois tieltä ja käänsimme pöydät sivuun ja laskimme katon alas. Tarkistimme että kaappien ovet oli lukittu ajomatkaa varten. Sisko ja minä panimme turvavyöt kiinni, ja minä asetuin täsmälleen sopivaan kulmaan, niin että voisin nähdä campperin ympärille maalatut ääriviivat kun lähtisimme. Jotenkin tuntui hauskalta, että meistä jäisi jälki, mittojen mukaan tulipalonpunaisella maalattu, asuntoauton muotoinen suorakaide, ainoa koko supermarketin parkkipaikalla.

Leif pani avaimen virtalukkoon ja käänsi sitä.

Ei tapahtunut mitään. Hän käänsi avainta uudestaan. Ei tapahtunut mitään.

Sitten tuli hinausauto. Leif jäi väittelemään vartiointiliikkeen tyyppien kanssa, ja me menimme Leifin antamien rahojen kanssa kauppaan.

Ostimme kolme voisarvea ja laitoimme Leifille kahvikoneesta kahvin, ja sitten ostimme niin paljon juustoa ja kinkkua kuin leikkeletiskin nainen suostui lopuilla rahoilla antamaan. Kun palasimme Leifin luo, hän oli ottanut campperista kaiken tarvittavan ja pakannut tavarat meidän reppuihin.

Minun reppuni oli hyvin kevyt.

Sillä aikaa kun hinausporukka oli kiinnittämässä hinauskoukkua sopivaan kohtaan, jossa asuntoauton

ruostunut etupelti ei antaisi periksi, Leif täytti kaikki kolme voisarvea juustolla ja kinkulla, jota supermarketin myyjä oli viipaloinut valmiiksi. Hän antoi yhden voisarven minulle ja yhden siskolle. Sitten hän laittoi yhden itselleen ja halkaisi sen kahtia. Hän nosti toisen puolikkaan ilmaan ja sanoi:

tämä puolikas on teidän äidille.

Äiti on toisessa maassa, minä sanoin.

Se menee vanhaksi ennen kuin äiti ehtii syödä sen, sisko sanoi.

Sitten on paras että te syötte sen nyt, Leif sanoi, repäisi puolikkaan kahtia ja jakoi meille kummallekin puolet äidin puolikkaasta.

Me istuimme aidalla supermarketin edessä ja söimme eväitämme. Tähyilimme campperin perään, kun se lähti parkkipaikalta. Menin katsomaan punaista viivaa. Takaisin tullessani valitin, etteivät ne ääriviivat, jotka auton ympärille oli maalattu, tuoneet ollenkaan mieleen asuntoauton muotoa.

Nyt viedään teidän äidin puolikas voisarvi hänelle teidän molempien muodossa, Leif sanoi.

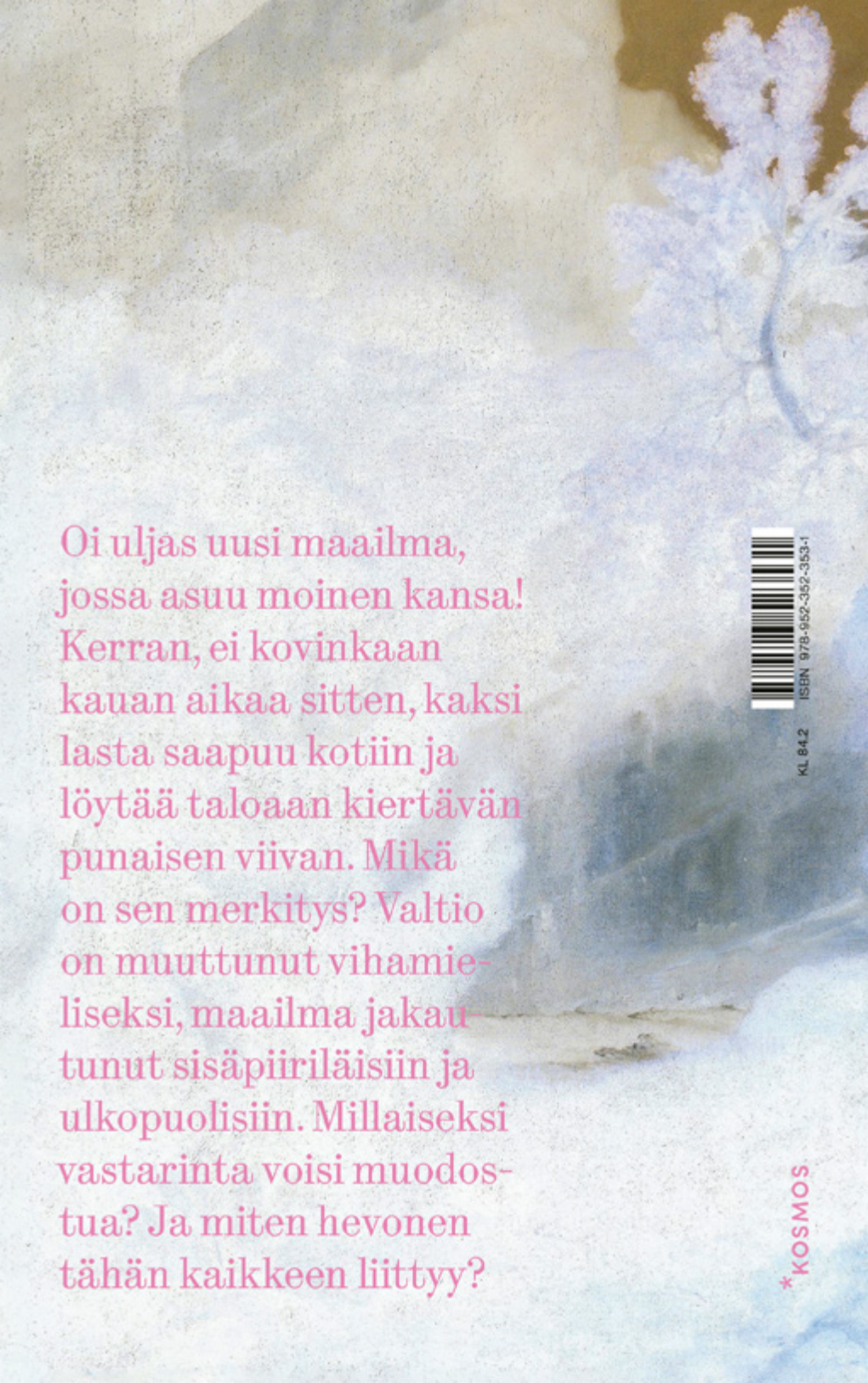
Miten muka? minä sanoin, nyt kun meillä ei ole autoa?

Kysellään kyytiä satamaan, hän sanoi. Ja sitten voidaan kysellä kyytiä siitä toisesta satamasta.

Entä jos kukaan ei tarjoa kyytiä? minä sanoin.

Sitten mennään jalkapatikalla, Leif sanoi.

Ai koko matka? minä sanoin.

Oi uljas uusi maailma,
jossa asuu moinen kansa!
Kerran, ei kovinkaan
kauan aikaa sitten, kaksi
lasta saapuu kotiin ja
löytää taloaan kiertävän
punaisen viivan. Mikä
on sen merkitys? Valtio
on muuttunut vihamie-
liseksi, maailma jakau-
tunut sisäpiiriläisiin ja
ulkopuolisiin. Millaiseksi
vastarinta voisi muodos-
tua? Ja miten hevonen
tähän kaikkeen liittyy?

ISBN 978-952-352-353-1

KL 84.2

*KOSMOS